

Proč je jubileum pro katolíky tak důležitou událostí? Odpověď je jednoduchá: Nabízí mimořádnou příležitost dosáhnout spásy a zakusit, že Boží svatost nás může proměnit. V konečném důsledku je to dar, který nám pomáhá dosáhnout nebe, protože věřícím zpřístupňuje všechny možné poklady církve, například plnomocné odpustky, které vracejí duši do stavu, v jakém byla při přijetí křtu.

Ve svátosti pokání se odpouštějí hříchy. Časný trest, který vyžaduje Boží spravedlnost, však zůstává. Odpustek uděluje odpuštění všech časných trestů v očištění, takže pokud člověk po obdržení tohoto daru zemře, jde přímo do nebe. Nesmírná hodnota a hluboký význam, které tento „poklad“ obsahuje, z něj činí privilegium vyhrazené pro konkrétní místa a časy určené k jeho udělení. Právě v tom spočívá velikost jubilejního roku, doby, kdy se příležitosti k jeho získání násobí – dokonce dvakrát během jednoho dne! Ačkoli platí pravidlo, že za den lze získat pouze jeden plnomocný odpustek, během jubilejního roku lze získat druhý, pokud se tak stane za duše v očištění, tj. druhý se bude vztahovat pouze na zemřelé.

Všichni věřící, kteří se upřímně kají a jsou prostí jakékoli náklonnosti k hříchu, kteří jsou pohnuti duchem lásky a kteří se během svatého roku, očištění svátostí pokání a občerstvení svatým svatým přijímáním, modlí na úmysly Svatého otce, budou moci získat z církevní pokladnice plnomocné odpustky.

Projít Svatou bránou během jubilea symbolizuje vstup do nového života v Kristu a začátek cesty obrácení. Svaté brány mohou být trvalé nebo dočasné. Do první kategorie patří pouze devět na celém světě. Nejznámější je brána svatého Petra ve Vatikánu, následují brány tří hlavních bazilik v Římě: Jana Lateránského, svatého Pavla za hradbami a Panny Marie Sněžné. Existují však i další mimo Řím, například katedrála v Santiagu de Compostela (Španělsko), bazilika Santa Maria di Collemaggio v L'Aquila (Itálie), bazilika-katedrála Notre-Dame de Québec (Kanada), katedrála v Atri (Itálie) a katedrála Nejsvětějšího Srdce v Novém Dillí (Indie). Dočasné svaté brány jsou ty, které se otevírají pouze pro určitý jubilejní rok, jako jsou ty naše v jednotlivých diecézích.

AKTUALITY

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA VE FARNOSTI

Postní duchovní obnova se uskuteční ve dnech 12. – 14. 3. 2025 a povede ji P. Jiří Smolek z Příchovic.

ZÁJEZD DO LEGNICE (POLSKO)

ŘK farnost Bozkov pořádá **ve čtvrtek 8. května 2025 zájezd do polské Legnice.**

Navštívíme kostel sv. Jacka (místo eucharistického zázraku), katedrálu sv. Petra a Pavla a Legnické pole (místo bitvy s Mongoly 1241 a bazilika minor sv. Hedviky).

Odjezd z Bozkova v 7.00, předpokládaný návrat okolo 20. hodiny. Cena cca 400 Kč při obsazeném autobusu.

Přihlášky a další informace na telefonu 730 102 307 (P. Henryk Kuman MS), případně e-mailem: saletini@seznam.cz, do 20. února.

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 13. února 2025. Uzávěrka následujícího čísla: 27. února 2025. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky zasílejte na adresu kraus.matej@seznam.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 17. 2. – 2. 3. 2025

17. 2. Po	–	–	–	
18. 2. Út	KA	18.00	za † Hendryka Gurgula	
19. 2. St	KA	08.00	za †† Miroslava Hrdinu a manželku	
20. 2. Čt	KA	08.00	za †† Marii Fialovou a Josefu Votočkovou s manželem	
21. 2. Pá	KA	18.00	za poznání Boží lásky pro Filipa a Dominika	
22. 2. So	Svátek Stolce svatého Petra, apoštola			
	DD	13.30	za farníky	
	KA	18.00	za † Cecilii Novotnou a živou rodinu Kopalovu	
23. 2. Ne	7. neděle v mezidobí			<i>sbírka Svatopetrský halář</i>
	KO	08.30	za †† Josefa Tomíčka a manželku Marii a za † Marii Nogolovou a děti Josefa, Annu, Vladimíra a Janku	
24. 2. Po	–	–	–	
25. 2. Út	KA	18.00	za poznání Boží lásky pro vnoučata	
26. 2. St	KA	08.00	na poděkování za úspěšné zkoušky	
27. 2. Čt	KA	08.00	za požehnání do manželství v našich rodinách	
28. 2. Pá	KA	18.00	za živé a †† z našich rodů a duše v očištění	
1. 3. So	DD	13.30	za farníky	
	KA	18.00	za požehnání pro otce Jaroslava	
2. 3. Ne	8. neděle v mezidobí			
	KO	08.30	za † Hendryka Gurgula	

STOLEC SVATÉHO PETRA

Svátek stolce svatého Petra (22. února) připomíná primát – prvenství apoštola Petra a jeho následovníků (papežů) mezi ostatními apoštoly (biskupy). Tuto službu ustanovil sám Ježíš a jako první jí svěřil právě Petrovi. O svátku Stolce svatého Petra se připomíná situace, kdy apoštol Petr u Césareje Filipovy vyznal Ježíše jako Božího Syna a jako „Petr – Skála“ byl ustanoven „základem církve“ (srov. Mt 16,13-19).

Výraz *Svatý stolec* (lat. Sancta Sedes, či Sedes Apostolica) vyjadřuje funkci římského biskupa – papeže. Latinský výraz sedes se do češtiny dá přeložit následovně: sedadlo, (královský) trůn, katedra, sídlo, domov, sedlo. „Svatý stolec“ je „hlavním biskupstvím“ katolické církve ve světě. Výraz *Svatý stolec* se používá již od raného křesťanství.

Katolická církev – přes všechna pronásledování, všechny boje, vnitřní i vnější problémy a různé skandály – vytrvala ve věrnosti Ježíšovým příkazům už dva tisíce let. Ježíš řekl, že pokud církev bude stát na skále – Petrovi, tak navzdory všem útokům říše smrti zvítězí. Bude neporazitelná. Kristova církev objímá celý svět, je pevně zakotvená, dva tisíce let prochází dějinami a šíří se po celém světě. Úřad, který Ježíš svěřil Petrovi, byl mimořádně významný a má trvat až do konce časů.

Jméno Petr znamená skála. Takovéto jméno pro apoštola Petra se zdá nepřiměřené, ba přehnané. Petr je vrtkavý, jednou nadšený a pak zase bázlivý. Evangelia vyprávějí o jeho chybách bez přikrašlování, a přesto je povolán stát se hlavou apoštolů a toto pověření není nikdy vzato zpět. Bůh píše často i na křivých řádcích. Nakonec se tento rybář z Galileje stane opravdu „Skálou“, základem, na němž se zdvihá stavba univerzální církve.

Když si Ježíš vybírá dvanáct apoštolů, nevybírá si dvanáct světců, ale dvanáct hříšníků.

Podívejme se například na svatého Petra. Byl to velmi namyšlený muž a vždycky chtěl být na prvním místě. Stavěl se stále do popředí, jen aby vynikl, aby předběhl ostatní. V Písmu se o tomto Petrově hříchu hovoří velmi jasně. Je to hřích pýchy. Petr byl velmi ambiciózní. A byl zároveň tím, kdo Ježíše zapřel.

Petr je vždy tím, kdo zasahuje. Když byl v Getsemanské zahradě s Ježíšem, jediný vytasil meč na Ježíšovu obranu a uřízl sluhovi ucho (srov. Lk 22,50). I na hoře Tábor byl jediný, kdo promluvil: „Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi“ (Lk 9,33).

Petr působil Ježíšovi největší těžkosti. Co udělal Ježíš s jeho hříchem pýchy, s jeho povahou? Neřekl mu: „Petře, nezlob se, je mi to líto, ale tobě se určitě nepodaří následovat mne, se všemi těmi těžkostmi, které mi děláš“, ale staví před něho výzvu. Pán mu položí velmi jasnou otázku: „Petře, miluješ mě?“ (srov. Jan 21,15). Tato otázka znamenala: „Petře, budeš vůdcem ne proto, že bys měl dar vůdcovství, ale proto, že miluješ.“ Potom mu řekl, že bude hodně trpět: „Jsi na to připraven? Přijmeš to, abych mohl proměnit tvé náklonnosti, tvé přirozené dary v charisma?“ Petr odpověděl: „Ano.“ Jediná podmínka, kterou Petrovi klade, je ta, jestli ho miluje. Když ho bude milovat, všechno bude v pořádku a Petr bude schopen pást jeho ovce (srov. Jan 21,15-19). Pán tu Petrovu touhu – chtít ve všem vyniknout, být všude první – neničí, ale mění ji na dar vůdcovství a dělá z něho skutečného vůdce, ale vůdce v lásce.

Věrné předávání apoštolského svědectví zaručuje tzv. apoštolská posloupnost biskupské služby. To, co představují apoštolové ve vztahu mezi Pánem Ježíšem a prvotní církví, představuje posloupnost apoštolské služby ve vztahu mezi církví prvotní a součas-

nou. Není to nějaké prosté hmotné propojení, je to spíše historický nástroj, jež používá Duch svatý, aby zpřítomňoval Pána Ježíše, hlavu jeho lidu, prostřednictvím těch, kteří byli posvěceni pro službu vkládáním rukou a modlitbou biskupů. Skrze apoštolskou posloupnost tedy sám Kristus dospívá až k nám: je to on, kdo k nám mluví slovy apoštolů a jejich nástupců; je to on, kdo působí ve svátostech prostřednictvím jejich rukou; v jejich pohledu je jeho pohled, který nás objímá a díky kterému můžeme zakoušet, že jsme milováni a že jsme byli přijati do Božího srdce. A tak také dnes, stejně jako na počátku, je Kristus sám pravým pastýřem a strážcem našich duší, jehož s velkou důvěrou a naplnění vděčností a radostí následujeme.

Kolik jen mocností se v průběhu dějin snažilo – a snaží – zničit církev jak zvnějšku, tak zvnitřku. Všechny ale budou zničeny a církev zůstane naživu a bude přinášet plody, zůstane nevysvětlitelně pevnou, aby – jak říká sv. Pavel – mohla provolávat: „Jemu buď sláva na věčné věky!“ (2 Tim 4,18). Všechno pomijí, Bůh trvá. Vskutku, pomínula království, pomínuly národy, kultury, ideologie a mocnosti, avšak církev založená na Kristu navzdory tolika bouřím a mnoha našim hříchům zůstává věrna pokladu víry ve službě. Církev totiž nepatří papežům, biskupům, kněžím a ani věřícím, nýbrž jedině Ježíši Kristu. A pouze ten, kdo žije v Kristu, zakládá a hájí církev svatostí života podle Petrova a Pavlova příkladu.

Věřící v Kristově jménu křísili mrtvé, uzdravovali nemocné, milovali pronásledovatele, dokazovali, že neexistuje síla, která je s to přemoci toho, kdo má sílu víry! Církev přemohla zlo díky odvážnému, konkrétnímu a pokornému svědectví svých dětí. Přemohla zlo díky přesvědčenému Petrovu vyznání: „Ty jsi Kristus, syn živého Boha“ a Ježíšovu nepomíjivému příslibu (srov. Mt 16,13-18).

Křesťanský život v sobě ukrývá jedno velké

pokoušení – pokoušení triumfalismu, které se nevyhnulo ani apoštolům. Podlehl mu i sv. Petr, když slavnostně Pána ujišťoval, že jej nikdy nezapře, nebo lid poté, co zažil rozmnožení chlebě. Triumfalismus však není od Pána. Pán vešel na tuto zemi v pokoře, vyrostl jako normální dítě, třicet let žil běžným životem, nesl břemeno práce i kříž. Teprve na konci byl vzkříšen. Pán nás tedy učí, že život nejsou kouzla, že triumfalismus není křesťanský. Život křesťana je každodenní normalita, kterou však prožívá s Kristem. Prosme tedy o milost, abychom vytrvali na cestě s Pánem každý den a až do konce. Kéž nás Pán uchrání od triumfalistických předudů.

Svatý Petr byl muž, který chyboval, přesto si ho Bůh vybral, aby vedl jeho církev. Byl to celkem drsný chlapík. Byl rovněž hříšný. Petr zradil Ježíše jako Jidáš. Ale i přesto si Petra Bůh vyvolil, aby vedl jeho církev. Mezi Petrem a Jidášem je pouze jeden rozdíl: pokání. Oba zradili Krista, ale rozdíl mezi nimi spočíval v tom, že hříšný Petr činil pokání, kdežto Jidáš propadl zoufalství. Jidáš a Petr seděli u Ježíšových nohou celé roky. Ale i přesto, že mu seděli u nohou, selhali. Jen to, že trávíte s Ježíšem čas, ještě neznamená, že budete dokonalí. Když vy i já následujeme Krista, stále ještě potřebujeme pokání.

Ježíš Petrovi řekl: „Pas moje ovce.“

(Jan 21,16)

***Tu es Petrus
et super hanc petram
ædificabo ecclesiam meam
et portae inferi
non prævalebunt adversus eam.
Et tibi dabo claves regni cælorum.***

(Mt 16, 18-19)